

VỠ HOANG

TRƯỚC BÌNH MINH

Đêm động phòng hoa chúc mà không thể làm tình, có chăng chuyện xảy ra với một gã liệt dương đặt bày cưới vợ. Còn thì. Nhưng đôi khi... Chú rể trẻ cô chồng mí mắt trong cơn say, được dìu về tới phòng ngủ thì ngã ra mê man như một người bị đứt gân máu não. Trong ngày cưới bận rộn, đãi đằng buổi trưa, buổi chiều là tiệc chính, lại đêm khiêu vũ, chú rể có tên Hân đã uống một lượng rượu nhiều hơn ba lít máu châu thân. “*Xoa đầu nóng. Cạo gió. Cho uống nước chanh. Và chớ có ôm ấp dìu dắt vội. Hân thượng mã phong là toi.*” Ngàn được mẹ dặn dò trường hợp như thế này trước khi lên xe hoa.

Đêm tân hôn cô vợ trẻ phải làm công việc giải rượu cho một đảng phu quân say xỉn. Không gian phảng phất mùi hoa cưới pha mùi rượu biến chất từ môi miệng người chồng mới cưới thở hắt ra. Ngàn cố làm theo lời mẹ dặn, nhưng vô hiệu.

Thần tượng vẫn ngủ ngáy, tai mắt mũi họng như mở cửa từ mở mả vừa đào bới lên. Đêm với Ngàn trở nên hao hụt. Mờ thoáng đó đây sợi thòng lọng trên người.

Trong đợi chờ, Ngàn chong đèn đọc sách, rít thuốc, tro tàn tràn ra cả chần đệm. Đêm dài đêm cũng qua. Chuông nhà thờ xa, vọng. Leo lét ánh đèn ngã ba đường có một đám tang đi qua, người đưa người, nỉ non lời hát nguyện. Có một linh hồn đã về với Chúa. Và bên Ngàn, một linh hồn đang tằm rượu. Nghe khan khát cổ, Ngàn đi rót ly nước, run rẩy làm rơi vỡ chiếc bình hoa.

Có tiếng động, Hân lơ mơ thức giấc. Ba cánh hoa hồng ba điểm máu trên nền gạch hoa. Nước, và mảnh sứ vỡ. Trăng hạ tuần bạc thêch treo cổ chỗ bóng cây góc vườn. Hân bản thân mệt mỏi vì dư chất của tiệc rượu ngày cưới. Như ai đó đang đóng những cây đinh vô hình vào đầu óc; rất đau nhức. Anh choáng váng nằm xuống. Lại trực nhớ chùng như mình vừa cưới vợ chiều qua, Hân hoảng hốt bừng tỉnh.

Cô Ngàn ngồi trên chiếc ghế đầu nhỏ. Hai chân bỏ chum hum trên mặt ghế, lưng khom khom, mắt thao láo; thế ngồi của con mèo cung trong ngày chủ dọn nhà bận rộn bỏ quên.

“*Chàng đã về từ cõi rượu.*” Trong một tâm thái lạnh lẽo, bòn chòn và nuôi tiếc, của người lính tàn trận trên đồi xanh cỏ héo, mà chưa pháo được quả nào, Hân bắt đầu âu yếm vợ. Nói vui, ngay lúc này nếu có một trung cầu ý kiến, mọi người đều có chung lời cầu phúc rằng anh nên làm công việc ấy - vâng, phải làm trước khi ngày mai trời lại sáng. Trẻ còn hơn không.

Môi Hân chia ra, nhưng Ngàn quay mặt đi. Cô định thần nhìn chồng. Có một hình nhân mất bóng. Có một nhân ảnh lạ lẫm tới buồn phiền trú ẩn trong anh,

qua mắt nhìn của Ngàn. Hân, người đã cùng tôi đứng dưới chân Chúa nguyện suốt đời bên nhau. Nhẫn cưới còn đây. Ngón tay mình chứng hẳn in. Ngàn lại nhìn Hân: *“Một người chồng có thực cái sinh thể trần trụi, định hình trong giới hạn thế tục.”*

Với Ngàn, thực tại mang tên hạnh phúc này bỗng hóa màu, thu nhỏ; mong manh và lạc điệu. Dưới kia, mặt hồ với hàng liễu buồn. Lầu thủy tạ nơi diễn ra tiệc cưới chiều qua mờ phai trong màu trắng trắng về sáng. Những đò nằm không. Những sóng buồn. Chân trời còn mịt mù, khơi hoang. *« Chao ơi tôi thèm nghe một lời chim, một tiếng nổ. »* Ngàn buồn quá, gạt nhẹ tay chồng mình ra. Lặng lẽ ngồi một mình, cô chìm đắm nghĩ về cơn mộng vừa tan.

**

Suốt đêm qua, ngồi canh giấc ngủ cho chồng, trong thời khắc hạnh phúc lẽ ra được ôm ấp, động phòng, lẽ ra... nhưng cô bị chồng bỏ quên. Một lúc Ngàn có lơ mơ dăm ba phút ngủ ngồi. Ngã nghiêng. Lại ngồi. Ngủ gật. Và mơ...

Trong mơ lướt thướt, một gã trai lơ phong nhã lạ thường - nói theo cách điệu sáo mòn cái lương, đó là một vị hoàng tử - đã đến với Ngàn... *Dường như có sự say đắm, khát tình cùng nhau. Ngàn buông mình, lênh đênh theo hướng huyền ảo. Trên một chiếc giường mơ tưởng, họ ôm nhau thay cho cái hiện thực động phòng. Nàng đã thực lòng dâng hiến. Bị vỡ hoang từ mộng. Chỗ không thời gian, anh là mặt trời; tôi là trăng, đã phút giây nguyệt - thực. Đêm hỗn mang bày ra cái thế giới lạ lẫm: giữa địa ngục bỗng một thiên đường phơi ngỏ. Nàng cực kỳ hoan lạc.*

Lúc sự tỉnh, Ngàn hãy còn bàng hoàng cái cảm giác êm đềm đau rất có thực, lần đầu. Nghe ra chỗ khe người âm âm còn đắm ướt nhựa tình. Tinh khí con ngựa đực từ trời đã hòa mạng trong Ngàn.

Nhưng tất cả chỉ là mơ. Bây giờ chàng của cuộc hoan lạc đêm qua, cái đỉnh ước mộng đã tan mất. Chỉ còn lại Hân với người chồng bên đây. Một hiện thực đã rất mau xuống cấp, rất mang lại buồn phiền. Tất cả bỗng trần trụi, chói chang.

**

Hân trở ra từ phòng tắm. Cảm thấy tươi khỏe. Kéo chiếc màn cửa che một vệt nắng. Trong bối rối Hân nói:

- Xin lỗi Ngàn, vì yếu rượu anh đã bỏ em một mình qua đêm.

Ngàn co người lại, một cách nói xa lạ:

- Đừng động vào người em, anh Hân. Em thất tiết rồi!

Hân kinh ngạc:

- Điên à? Nói lại nghe?

- Không điên chút nào. Đêm qua, lúc anh ngủ say, em đã giao hoan với một người. Ôm siết, say sưa, và có thừa lạc thú. Nếu anh tỉnh táo đêm tân hôn có lẽ tình thế đã không xảy ra. Em đã không quẫn bách như bây giờ.

Tránh ánh mắt thất lạc của chồng, Ngàn đưa hai tay bụm che giữa hai đùi vế, như cô gái núi bên lên nhận ra có người đàn ông bất ngờ nhìn trộm mình tấm truồng khe hoang.

Rõ ràng Hân đã nghe tin dữ. Như tiếng máy lù lù tới từ một chiếc xe hủ lô to nặng. Cái đồng sắt vô tri vang động. Hủ lô nói: “Này Hân, tao từ từ cán lên người mày đây, can đảm nghe con!” Tuy nhiên anh cố giữ bình tĩnh. Châm thuốc. Rít. Nhả khói. Lửa đầu điều thuốc xa vắng như lửa đầu hôm, lại bao la hăm dọa như cả một thành quách rực cháy.

Hân nuốt nước bọt. Cấn môi. Nhận ra từng đàn sâu nhỏ bò trong mắt trong não. Nhưng phải thật bản lĩnh khi nghe tin vợ ngoại tình. Phải đắng cay nhám nháp cái giây phút chết người. Rồi ta sẽ hỏi “Cô đã ngủ với ai?” “Vì sao cô làm vậy? Và vì sao cô nói thật cùng tôi gã đặt cốt mìn giữa hạnh phúc chúng ta...”

**

Trong phòng ngủ. Trên bàn hãy còn những phong thư quà tặng, hoa cùng những lời chúc qua nét chữ nắn nót. Bao nhiêu chiều nắng, bao sớm mai, nhưng gặp gỡ hẹn hò; tình nghĩa bỗng lên mùi mau chóng vậy sao. Hân liếc xéo vợ. Da thịt Ngàn như sương sớm tỏa ngoài. Ngàn trong ngần mà đục đục, thánh thiện mà gợi dục muốn ôm mê.

Bỗng, Ngàn bất ngờ phào tiếp:

- Có bao giờ anh nghĩ rằng em phiêu lưu vậy không?

Hân dần lòng nhưng không giấu được những âm sắc đắng cay.

- Một phiêu lưu hay một tội lỗi?

- Tùy ở anh. Em muốn biết khi ta yêu nhau có bao giờ anh nghĩ tới một tình huống đảo đời vậy không?

- Dứt khoát là chưa. Với chân tình giữa chúng ta không bao giờ anh dự tri tới điều tệ hại ấy. Không ai nghĩ cái trứng gà sẽ nở ra con vịt con.

- Anh thành thực chứ?

- Chúng ta đang trong một thế giới con người, muốn hòa giải trước tiên phải cần rõ sự thật, cả lòng thành thật trong giải bày sự thật.

Ngàn rùng mình. Đột nhiên nàng sợ hãi. Cô đơn và lạnh lẽo. Cùng cái phi thực của ảo ảnh, cô lại rơi vào tâm cảm một người vợ đã thực sự ngoại tình.

Phản bội chồng? Bất ngờ Ngàn khám phá ra một điều khá tệ hại, là giờ đây nàng chỉ còn thương xót cái-xưa-kia-đã-từng-yêu. Hiện tại, nàng đang mong ngóng Hoàng tử. Nàng tự lao đầu vào chỗ Rỗng Không. Có thể chàng sẽ cứu vớt Ngàn, hay có thể Ngàn sẽ chỉ vào cái Khoảng Trống và nói với chồng:

“Này Hân, chính kẻ này, chính cái huyền hoang đã phá vỡ hạnh phúc chúng ta. Đã tạo nơi em một bước ngoặt, khởi đầu tình thế hôm nay. Chính hân đã tặng em cái nước biếc non xanh ru ngủ; tặng em lạc thú phút giây, mà vết chàm vĩnh

cửu; đốt cháy những ngày sống còn lại. Hãy giết Chàng đi anh. Hãy treo cổ Hân giùm em.”

**

Chỗ bờ hồ hàng liễu dương vẫn đứng ử mình trong sương đêm, nơi xưa kia Ngàn và Hân thường gặp nhau. Hơn một lần, Ngàn nói lãng mạn cái mơ ước đáy lòng của mình: “Hân ạ, em mong được yêu trọn vẹn, được chết cùng anh, cùng mẹ.”

Bây giờ là sớm mai, của một đêm động phòng hoa chúc sạch trơn tình dục với chồng, nhưng ướt đẫm tinh huyết với một trang hoàng tử lãng lơ đang tại đào.

Ngàn hiểu ra mình có tội.

Ngàn cúi mặt. Lại đưa bàn tay vuốt lên chỗ cửa ngõ, nơi phát xuất nguồn cơn, một lần nữa, rồi đứng lên tìm chiếc áo ấm. Bão gió như từ xa đồm đồm gởi tới. Trời bên ngoài tan sương. Chưa bao giờ mặt trời vô duyên đối với Ngàn như hôm nay. Ngàn muốn đi tắm; tôi cần gội rửa; nhưng tôi nhớ mộng.

“Cỏ hoa run rẩy dưới ngàn; suối khe nhịp gõ, man man nhớ người.”

**

Hân đứng tì tay lên thành cửa sổ dõi mắt về hướng thung lũng: đôi nương xa xa, màu hoa bạt ngàn, con đường chiếc xe ngựa cong mình, mây bay trong mai, có một vùng hồng nhẹ buông trên mặt hồ tịch lặng. Thế giới ấy nay đã tẻ lạnh, làm anh rùng mình trong hồi tưởng mê mõi, thù hận. Một hận thù ngọt ngào ứa máu của ghen tuông, của thiên đường đánh mất.

Lúc Ngàn tắm xong bước ra, mùi nước hoa làm dịu tan một phần nào những se thắt. Hân làm một cử chỉ nhịn nhục tới nỗi lòng là bước tới, nhìn sâu vào mắt vợ, ôm nhẹ, chuẩn bị ráp đôi môi.

Ngàn nhẹ nhàng né tránh nụ hôn, cùng lúc nàng nhận ra mùi rượu đêm qua sót lại, phảng phất qua hơi thở của người chồng vừa qua đêm tân hôn. Mùi ấy không hề có ở vị hoàng tử, tuy trong mộng hoàng tử cũng nhậu nhẹt say khướt khi ôm Ngàn...

Hoàng tử đã chiếm chỗ, nơi trước kia đêm đêm Ngàn chỉ mơ thấy Hân. Trong dòng chảy ấy, giờ đây Ngàn nhận ra sự không trọn vẹn. Đã tiềm ẩn một ngưng đọng, ngao ngán. Có một bóng tối của thần thờ. Của ứa vàng thờ than. Và, Ngàn nhận ra phút chênh vênh đổ xuống của một bóng núi trụi lơ cành lá. Cát bụi không hề nhỏ nhoi.

Hân nói rộng vòng tay, nhìn xuống ngực vợ một vùng cảm quen thuộc: đường khe chia hai vú rất sâu, bờ vú rất cao; màu hồng tươi của máu-hoá-thân. Sinh lực này từ nay không thuộc về anh. Vẻ đẹp này vậy bản. Hân cảm giác đưa con dao thật bén vừa chẻ đôi trái chín: trong ấy chỉ là bây sâu; một ngọt ngào sâu bọ. Hân đẩy mạnh Ngàn ra.

“Anh muốn giết một người. Muốn thấy máu. Nhưng kẻ thù là ai? Cái gì? Là Ngân, hay chính tội lỗi nhân danh nơi Ngân? Là kẻ đã ngủ với Ngân hay do cái cơ hội éo le đã biến đêm động phòng thành đêm ngoại tình?”

« Là cái tham muốn mệnh mông nơi Ngân, hay là nơi cái định mệnh nhỏ hẹp thường hằng của thằng X anh Y chú Z phải hứng chịu. Giết ai? Đâm vào cái gì? »

- Ôi đau quá. Anh bóp nát bàn tay em rồi anh Hân. Ngân đau đớn thét lên.

- Xin lỗi. Xin lỗi Ngân

Hân thả bàn tay vợ ra, mệt mỏi ngồi trên ghế. Trong mắt Ngân, Hân là cả một trời tím ngắt buồn hoang. Cõi miền của u hàn nương máu.

Ngân hiểu là mình đã trót đại nói ra cơn mộng, biểu lộ niềm hoài mong. Đã bày trước mặt Hân một kẻ thù mà anh khó thể đục mắt, khoét mắt, đâm thủng bụng hẳn được. Lẽ ra Ngân phải giấu kín, phải nhường cho chồng làm chủ chăn gối và tham vọng nắm giữ cả linh hồn Ngân.

Khát vọng hiện nay của Hân là muốn nhìn rõ mặt kẻ đã ngủ với vợ mình. Phải là kẻ thù có thật. Người ta không thể mãi trong ngờ vực mong manh, trong thù hận vô tung tích; mà bao la như bóng tối, vô hình như gió, hay thực sự sóng cồn của ác mộng. Hân không thể an nhiên giữa trời đất bao la, cùng lúc phải chạy bấn đánh hơi trong từng cơn gió chiều cái lưỡi kiếm vô tình sắp rơi trên mái tóc. Với Hân, dường như nơi vẻ đẹp Ngân đang rùng rùng mọc lên những rùng thú, lũ thù.

**

Khó thể xích lại bên nhau. Khó thể. « Tôi còn có mặt nơi đây là Hân còn kẻ thù. » Nhưng cô cũng đang sợ hãi. Ngân không thể làm chủ được ước mơ của mình.

- Anh Hân, em cũng đang rất sợ - Ngân đột nhiên than vãn.

- Sợ cái gì?

“ Sợ sự bất lực chính em. Em không có quyền năng đuổi hẳn đi hay mời gọi hẳn ta về. Hẳn-không-là-người. Anh sẽ đau xót xiết bao khi hiểu rằng anh sẽ không bao giờ trả thù được hẳn. ”

Hân bực mình:

- Cô điên rồi cô Ngân ạ. Hẳn không thể là một thằng cha căng chú kiết trong mộng của cô. Đừng nên hoá mộng cái tội lỗi rất tục lụy của mình.

Ngân như giải được điều, cô cười lớn, nói vang vang:

“ Anh thông minh quá, người đã ngủ với em chính là nhân-vật-không-máu-xương em đã mơ thấy đêm qua. Nhưng em lạc thú đầm đìa...”

- Chao ơi là Ngân, em có muốn tôi đưa em vào nhà thương điên Chợ Quán không?

Ngàn bồng mơ hoang:

“ Anh không cho em sống với một cơn mộng hay sao? Em không được quyền nhận lấy hạnh phúc sao anh, dù chỉ từ mộng.”

- Chỉ là điều vô lý vô nghĩa.

- Nó vô nghĩa khi cân đong đo đếm với gạo tiền. Nhưng nó hữu lý khi đánh cuộc cái nhân mạng của em, anh Hân ạ.

Hân gắt:

- Cô nên dùng cơn điên từ đây được chưa?

Ngàn bồng đi lạc vào một ngõ vực chết người:

“Anh Hân ơi, điều đáng nói có lẽ nên nói về sự ê chề giữa thực tế hai chúng ta. Tại sao mới là đêm tân hôn mà Anh trong Em đã phai mờ. Thực tế nhường chỗ cho mộng chiếm lĩnh.

« Đau xót vô cùng là càng sống trong hiện thực này ta càng mơ về một cõi khác hoàn chỉnh, hạnh phúc hơn. Mộng ám ảnh và tàn phá? Nhưng mộng không tàn phá.

« Chúng ta đã trở nên những nạn nhân khốn khổ, nhỏ nhoi đứng dưới chân núi chùng như hoang đường nhưng rất đỗi kỳ vĩ của ước mơ?”

**

Ngàn thấy mình rã tan. Nhớ bọt biển, đã trắng. Nhớ những thân phận vàng mã bay bay sau chiếc xe tang. Ngàn thở dài, nghe ra điều mông lung trong cái ráng hồng rung rung của bình minh. “Cho em ly rượu anh Hân.” Hân rót hai ly rượu; nghĩ đây có thể là rượu hợp cần giao bôi. “Đốt cho em điều thuốc.” Hân đốt thuốc, mời lửa cho vợ.

Ngàn nốc cạn ly rượu, tựa má vào vai chồng. Cô nhắm mắt, nghe có bước chân dậm dậm dung rũi trong óc não hoang mang của mình. Cô rất muốn khóc. Có bàn tay của Hân vuốt lên tóc, lên ngực, Ngàn rùng mình.

Chùng như nổi hoang mang, nổi buồn làm nàng chín. Nàng trái chín. Ngàn bắt đầu kê cho chồng nghe về cuộc ái ân trong giấc mơ. Giọng kể rất buồn, rất chậm. Dường như Ngàn cần hòa mình, cần tái hiện. Ngàn không phải lùi lại để nhìn, mà là bước-tới-để-nhận-dĩ-vãng. Ngàn muốn mình như trái đu đủ chín mọng, xay thành nước, được hóa ra một tan tành khác.

**

Điều làm Hân kinh ngạc là càng lúc Ngàn như bị ma mộng hớp hồn khi say đắm kể lại cuộc gặp gỡ giữa nàng và người trong cuộc tình ảo.

Nàng hoá thân trong điều vô nghĩa, là *cố gắng dựng lại, hiện thực hóa một cơn mơ qua.*

Ngàn nhắm tít mắt. Liếm môi. Nuốt nước bọt. Đưa bàn tay vuốt chỗ lườn bụng, như sắp cởi quần. Nàng dạng hai chân. Co đùi.

Nàng làm đám rước một cuộc truy-hoan-vô-hình.

Rồi giọng Ngàn càng nóng, càng nhanh. Thở nhanh trong nói hệt.

« *Không thấy chồng. Không thấy ai. Chỉ thuần bị sai khiến bởi cái thế giới bên ngoài... Chao ơi, em muốn làm con chim ngoài núi đồi.* »

Hân nhận ra mũi tên đã đặt trên dây cung quá căng, anh nhẹ nhàng an ủi vợ:

- Đừng buồn nữa Ngàn ạ. Chuyện không có gì đáng kể. Em không tội lỗi gì cả. Bằng vào sự thành thực tỏ rõ nơi em, em hãy còn yêu anh. Cho dù hoàng tử kia là có thật, một thực thể máu xương, anh cũng tha thứ cho em kia mà Ngàn. Sự thánh thiện nơi em đã rửa sạch tất cả. Chớ rước lấy ám ảnh. Đừng tự đánh lừa mình là một thành phần của thế giới ấy.

Câu an ủi đã chạm máu me cốt tủy Ngàn. Nỗi cô đơn trong gọi là hạnh phúc, sự hờn dỗi trong gọi là may mắn làm người, như triều dâng, đầm đầm và xa lạ, nhận chìm Ngàn. Cô cúi xuống, cắn môi, nhận ra vị mặn. Chùng như máu lẻ loi.

Cô chán ghét lòng thương hại lẫn nhau. Nó bôi bẩn sự công bằng. Cha thương con, vợ thương chồng, anh thương em, phần lớn chỉ rị mọ chất chiu lòng thương hại. Chỉ tháng năm quanh quẩn chỗ vành-móng-ngựa-đời. Anh tha lỗi cho tôi? Chao ơi, sao mà buồn, mà lạnh hơn chiếc lá chiều.

**

Hân cảm tưởng vợ mình sắp tan thành bộ hài cốt. Việc cấp thiết là phải nhặt xương tàn, đưa hài-cốt-sau-con-mơ trở lại chiếc giường tân hôn.

Bằng tất cả nghệ thuật, Hân lột hộ vợ áo trên quần dưới. Mặt trời lên từ háng. Một vệt nắng hồng bao dung soi trên một thân thể có thật. Hân nhủ thầm: “Vợ tôi đây.”

Nhưng khi âm dương sắp tái hợp, Ngàn bỗng mở mắt. Nụ cười trắng toát, Ngàn nói như một kẻ bị hàm oan:

- Anh cần hiểu điều này anh Hân.

- Lại gì đó nữa?

“ *Anh cần hiểu em đã hoài thai với mộng...* »

- Đừng có điên, Ngàn. Nằm mơ mà có bầu rặt không lô-gích chút nào.

Ngàn nói nhỏ, như có lũ âm binh bắt nói. Nhưng giọng Nàng rất âm, thuần khiết như lúc dâng lời kinh:

“ *Trong mơ người đàn bà đã từng mộng thấy mặt trời rụng trên bụng mà sinh con. Thanh nữ thấy tinh tú nhập vào thân hồn, thấy trắng xanh lẳng lơ rồi to bụng, mà sinh ra Thy sỹ, Triết nhân kia mà!* »

Hân an ủi vợ:

“Không huyền ảo đến thế đâu. Thực tế quanh ta đang tạm bợ, bức bách và bốc cháy theo từng ngày cay nghiệt. Tất cả rồi sẽ thành hoại trôi qua. Chỉ có tình yêu giữ chúng ta vĩnh cửu trong riêng chúng ta. Có lẽ em hiểu cái vĩnh cửu ấy.”

Ngàn năm ngửa, thở dài, nhắm mắt, nghe nước mắt chảy. Trong ấy không thuần là bóng tối, trong mắt nhắm ấy. Ngàn nói:

“Em vẽ ra cái giấc mộng của mình không có nghĩa là một ý thức đối kháng, em chỉ giải bày. Em cần chia sẻ. Nhưng cánh cửa ấy mở ra không để thấy một chân trời. Nó mở ra cho em bốn bức tường, em bước vào, và cửa đóng. Mong anh hiểu.”

Hân ôm siết vợ vào lòng. Nàng quả mong manh. Gió đánh lung màn cửa, bày ra khu vườn những đoá tường vi. Xa hơn, trong mắt nhìn của Hân là con đường sớm mai, hồ nước, rặng liễu, đồi hoa cỏ bạt ngàn nổi trời.

Tất cả, với chàng, như không là thực trong một chìm đắm mông lung của màu xanh thắm. Đó là một trong suốt không bờ bến. Là màu của thời gian trong hồn người bị mộng đuổi miệt mài...

Cung Tích Biên

Bến Nghé đêm Mở Cửa, 1988

Nguồn: <http://amvc.fr/Damvc/GioiThieu/CungTichBien/VoHoangTruocBinhMinh.htm>

www.vietnamvanhien.org

vietnamvanhien.net

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 6000 TÁC PHẨM